

Národy (1)

Texty na tento týden

Gn 10,1–12; Gn 12,1–9, 1S 8,4–18; Mt 20,25–28; Zj 18,1–4

V čem se kniha Zjevení podobá knize Genesis?

Úvodní biblický verš z knihy Daniel hovoří o králi, který bude vládnout věčně. O kom, podle tebe, píše prorok? Proč si to myslíš?

Jak nám Bible popisuje „světské“ vlády, které se neřídí Božím zákonem?

Proč nemáme spoléhat na pozemské vládcy?

V čem tkví zásadní rozdíl mezi Ježíšem a vládci tohoto světa?

Základní verš

„A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“ (Da 7,14)

Kniha Zjevení nám ukazuje Boží řešení pro náš padlý svět. V posledních kapitolách se dozvídáme o obnovení přístupu ke stromu života. Nejenže je zrušena kletba z Edenu, ale jako lidstvo jsme znovu přijati do Boží přítomnosti. Kniha Zjevení můžeme z určitého pohledu vnímat jako knihu Genesis uspořádanou v opačném pořadí. Proto kniha Genesis zůstává důležitým klíčem k pochopení toho, jak se na světě objevil hřích a z něj vyplývající problémy.

Jednou z klíčových otázek v knihách Daniel a Zjevení je problém světských vlád a řada lidských pokusů ovládnout planetu, která patří Bohu jako Stvořiteli. Když nakonec skončí bolestné období hříchu a vzpoury, je to právě Bůh, kdo bude navěky vládnout ve spravedlnosti.

Období lidských snah o vládnutí trvají tisíciletí. Nikdy však nefungovaly, dokonce ani tehdy, když se lidé snažili dosáhnout těch nejvyšších ideálů. Následky lidských snah byly často hrozné. Smutné dějiny lidstva nejsou ničím jiným než popisem tragédie, kterou opakovaně působí selhání různých společenských systémů. To vše se bude stále více zhoršovat, dokud nakonec nebude ustanoveno Boží „věčné království“ (Da 7,27).

Osnova lekce

V rámci této lekce budeme sledovat, jak Bible vypráví velký příběh národů, které se často bouřily proti Bohu, odmítaly jeho vedení, ale on o ně stále stál a prostřednictvím svého „vyvoleného lidu“ je chtěl přivést zpět k sobě. A právě prorocké apokalyptické knihy (Daniel i Zjevení) shrnují průběh tohoto příběhu vzpoury a volání, včetně jeho vyvrcholení.

Gn 10,1–12: Odmítnutí Boha a počátky světových národů (neděle)

Gn 12,1–9: Povolání Abrahama a Boží vyvolený lid (pondělí)

1S 8,4–18: Touha Izraele být jako jiné národy (úterý)

Mt 20,25–28: Pokušení církve jednat jako pohanské národy (středa)

Iz 42,6.7; 49,6: Jedinečné poslání Božího lidu představit jeho charakter všem
národům (čtvrtek)

Neděle 20. dubna

NIMROD A NINIVE

Kůš pak zplodil Nimroda; ten se stal na zemi prvním bohatýrem. ⁹Byl to bohatýrský lovec před Hospodinem; proto se říká: Jako Nimrod, bohatýrský lovec před Hospodinem. ¹⁰Počátkem jeho království byl Babylón, Erech, Akad a Kalné v zemi Šineáru. ¹¹Z této země vyšel do Asýrie a vystavěl Ninive – i Rechobót-ir a Kelach ¹²a Resen mezi Ninive a Kelachem – to je to veliké město. (Gn 10,8–12)

Jaké změny nastaly v životě lidí po vyhnání z ráje?

Proč první lidé věřili, že se do ráje brzy vrátí?

Co vedlo lidi k tomu, že začali budovat města? Co tím chtěli dokázat?

Jak rozumíš slovům: „Nimrod, bohatýrský lovec před Hospodinem“? Proč to nemůžeme považovat za kompliment?

V čem se dnešní doba podobá té, když Nimrod stavěl města?

Osobní studium

Zahradu Eden stvořil Bůh jako ideální domov pro lidské pokolení. Když však do tohoto přibytku vstoupil hřích, Bohu nezbývalo nic jiného než oddělit lidstvo od zahrady a stromu života – alespoň dočasně.

Vyhnáním z Edenu se lidé ocitli v nové situaci. Museli těžce pracovat, aby si zajistili svoji další existenci. Život se stal složitým. Lidé museli žít s bolestí a pracovat v potu tváře (Gn 3,16–19). Naši první rodiče věřili, že spravedlivý Král jim umožní vrátit se zpět do zahrady. Přinášeli dokonce oběti k branám Edenu v očekávání vykoupení, které Bůh hned od začátku nabídl padlému světu.

„Zahrada Eden zůstala na zemi ještě dlouho po tom, co byl člověk vyhnán z jejího příjemného prostředí. Avšak když bezbožnost lidí rozhodla o tom, že budou zahubeni potopou, ruka, která Eden založila, ho vzala ze země. Při konečné obnově, když zde bude ‚nové nebe a nová země‘ (Zj 21,1), má být znovu založen v mnohem nádhernější podobě než na začátku.“ (PP 62; NUD 22)

K nastalé situaci se různí lidé stavěli rozdílně. Mnozí se snažili najít způsoby, které by vyřešily vzniklé problémy. Jedním z takových řešení byl vznik městských států, které byly pokusem o vytvoření jednoduššího života a možná i snahou získat zpět to, o co lidé přišli ztrátou Edenu.

Přečti si text Gn 10,1–12. Na tomto místě Bible představuje několik klíčových politických hráčů, k nimž se pak vracejí další biblické texty, včetně Ninive a Babylóna. Co můžeme vyvodit z poselství těchto veršů v kontextu toho, co víme o pozdější roli Ninive a Babylóna?

Gn 10,1-7: Toto je rodopis synů Noeho: Šém, Chám a Jefet. Po potopě se jim narodili synové. ²Synové Jefetovi: Gomer a Magóg a Mádaj, Jávan a Túbal,

Mešek a Tíras. ³Synové Gomerovi: Aškenaz a Rífat a Togarma. ⁴Synové Jávánovi: Elíša a Taršíš, Kitejci a Dódanci. ⁵Z nich vzešly ostrovní pronárody v různých zemích, pronárody různého jazyka a různých čeledí. ⁶Synové Chámovi: Kúš a Misrajim, Pút a Kenaan. ⁷Synové Kúšovi: Seba a Chavíla, Sabta a Raema a Sabteka. Synové Raemovi: Šeba a Dedán.

Někteří při čtení o Nimrodovi dospěli k závěru, že je vznešeným hrdinou, podobně jako dobyvatelští hrdinové pohanské mytologie. Ale když ho Bible popisuje jako „*bohatýra*“ a „*bohatýrského lovce před Hospodinem*“, vůbec se nejedná o kompliment. Nimrod je velký ve svých očích a stojí „před“ Hospodinem v tom smyslu, že se Bohu vzpírá. To, co pozorujeme v těchto textech, je šíření vzpoury proti Bohu. Jde o vzdor, který bude pokračovat, dokud nebude nakonec celá vzpoura navždy ukončena.

Aplikace

Proč je hřích vzpoury proti Bohu mnohem rafinovanější, než by se na první pohled mohlo zdát? Jak se před ním můžeme chránit?

Pondělí 21. dubna

POVOLÁNÍ ABRAHAMA

I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. ²Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! ³Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“ (Gn 12,1–3)

V jaké situaci povolává Bůh Abrama?

Proč měl Abraham opustit život ve městě a stát se kočovníkem?

Jak se asi Abraham cítil, když opouštěl „bezpečí města“?

Co všechno se asi musel Abraham během svého kočování učit?

Proč chtěl Bůh založit svůj „vyvolený národ“? Co ho vedlo k tomuto kroku?

Proč se Izrael musel „přimknout“ k Hospodinu? Co to znamená?

Jak se můžeme i my „přimknout“ k Hospodinu?

Osobní studium

V desáté kapitole knihy Genesis vidíme popis vzniku různých národů. Slovo obvykle překládané jako „národy“ je *gojim*, což může označovat i pohany. Genesis 10 nám říká, že lidské pokolení se rozdělilo na různé národy podle jazyka a podle rodů. (Gn 10,5; viz také Zj 14,6)

Jako reakci na tuto situaci povolává Bůh Abrama (později Abrahama) z jednoho z těchto národů, aby se odlišil od nich a od toho, co představují.

Přečti si text Gn 12,1–9. Proč Bůh povolal Abrama z jeho rodiště a „z domu“ jeho otce?

Gn 12,4-9: A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu. ⁵Vzal svou ženu Sáráj a Lota, syna svého bratra, se vším jméním, jehož nabyli, i duše, které získali v Cháranu. Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam. ⁶Abram prošel zemí až k místu Šekemu, až k božíšti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci. ⁷I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: „Tuto zemi dám tvému potomstvu.“ Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal. ⁸Odtud táhl dál na horu, která je východně od Bét-elu, a postavil svůj stan mezi Bét-elem na západě a Ajem na východě. Také tam vybudoval Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno. ⁹Pak se vydal na další cestu směrem k Negebu.

Bůh měl v úmyslu prostřednictvím Abrahama vytvořit národ, který by byl v protikladu k lidským královstvím. Jeho jediným králem měl být samotný Bůh, nikdo jiný. Tento národ měl ukázat, jak by to vypadalo, kdyby se lidé skutečně vrátili ke svému Stvořiteli. Izrael byl ustanoven jako požehnání pro „veškeré čeledi země“ (Gn 12,3). Bůh jej obdařil světlem a přednostmi, jaké pravděpodobně od potopy svět ještě neviděl.

Přečti si Dt 4,5–9. Co řekl Hospodin Abrahamovu potomstvu, národu, který se stal naplněním zaslíbení daných Abrahamovi?

Dt 4,5-9: *Hleď, učil jsem vás nařízením a právům, jak mi přikázal Hospodin, můj Bůh, abyste je dodržovali v zemi, kterou přicházíte obsadit. ⁶Bedlivě je dodržujte. To bude vaše moudrost a rozumnost před zraky lidských pokolení. Když uslyší všechna tato nařízení, řeknou: „Jak moudrý a rozumný lid je tento veliký národ!“ ⁷Což se najde jiný veliký národ, jemuž jsou jeho bohové tak blízko, jako je nám Hospodin, náš Bůh, kdykoli k němu voláme? ⁸A má jiný veliký národ nařízení a práva tak spravedlivá jako celý tento zákon, který vám dnes předkládám? ⁹Jenom si dej pozor a velice se střež zapomenout na věci, které jsi viděl na vlastní oči, aby nevymizely z tvého srdce po všechny dny tvého života. Seznam s nimi své syny i vnuky.*

Slávu Božího charakteru neměl odrážet jednotlivec. Celý národ měl společným jednáním a ve spolupráci s Hospodinem projevit slávu jeho charakteru. Všimněme si, že národ nebyl výjimečný díky slovům přijatým od Boha a ani díky „nařízením a právům“, které jim dal Hospodin. Důležité bylo, že se národ „přimkl“ k Hospodinu a dodržoval jeho slova. To způsobilo, že ostatní národy řekly: „*Jak moudrý a rozumný lid je tento veliký národ!*“ (Gn 4,4.6). Lidé mohou znát hluboké pravdy, ale pokud podle nich nežijí, namísto požehnání do jejich života vstoupí kletby a smrt.

Aplikace

Jak se tatáž zásada, tedy nejen znát Boží pravdy, ale také podle nich žít, vztahuje na nás jako adventisty dnes?

Úterý 22. dubna

DOSTANETE, O CO JSTE ŽÁDALI

Všichni izraelští starší se tedy shromáždili a přišli k Samuelovi do Rámy. ⁵Řekli mu: „Hle, ty jsi už starý a tvoji synové nechodí tvou cestou. Dosad' nyní nad námi krále, aby nás soudil, jako je tomu u všech národů.“ ⁶Ale Samuelovi se to nelíbilo, že řekli: „Dej nám krále, aby nás soudil.“ I modlil se Samuel k Hospodinu. ⁷A Hospodin Samuelovi odpověděl: „Uposlechni lid ve všem, co od tebe žádají. Vždyť nezavrhli tebe, ale zavrhlí mne, abych nad nimi nekraloval.“ (1S 8,4–7)

V jakém politickém systému měl fungovat Izrael?

Proč zatoužili po změně? Proč chtěli krále?

S jakými negativními změnami měli Izraelci počítat, pokud budou mít krále?

Bůh jejich žádosti, která nebyla moudrá, vyhověl. Proč to udělal?

Jaké naučení si z tohoto příběhu můžeme vzít?

V jakých oblastech či situacích jednáme podobně nerozumně?

Proč nám Bůh nebrání v pošetilém jednání?

Osobní studium

Podle Božího ustanovení neměli mít Izraelci lidského panovníka, jak tomu bylo u ostatních národů. Časem však víra Izraele zakolísala a oni toužili po tom, co měly okolní „národy“, tedy pohané.

Přečti si 1S 8,4–18. Uvažuj o všech důvodech, které vedly „izraelské starší“ k přesvědčení, že dosazení krále bude pro národ výborným řešením. Co nás může vést k tomu, že i my podlehneme podobným pokušením?

1S 8,8-18: Všim, co dělali ode dne, kdy jsem je vyvedl z Egypta, až dodnes, dokazují, že mě opustili a že slouží jiným bohům; tak jednají i vůči tobě. ⁹Ted' však je uposlechni, ale důrazně je varuj a oznam jim právo krále, který nad nimi bude kralovat.“ ¹⁰Samuel pověděl všechna Hospodinova slova lidu, těm, kteří od něho žádali krále. ¹¹Pravil: „Toto bude právo krále, který nad vámi bude kralovat: Vezme vám syny a zařadí je ke svému vozatajstvu a jezdecktvu, aby běhali před jeho vozem. ¹²Ustanoví si velitele nad tisíci a nad sty a další, aby pro něho obstarávali orbu a sklizeň, a další, aby pro něho zhotovovali válečnou výzbroj a výstroj jeho vozů. ¹³Také dcery vám vezme za mastičkářky, kuchařky a pekařky. ¹⁴Vezme vám nejlepší pole, vinice a olivové háje a dá je svým služebníkům. ¹⁵Z vašich výmlatů a vinic bude vybírat desátky a bude je dávat svým dvořanům a služebníkům. ¹⁶Vezme vám otroky a otrokyně a nejlepší jinochy i osly, aby pro něho pracovali. ¹⁷Bude vybírat desátky z vašich stád, a stanete se jeho otroky. ¹⁸A přijde den, kdy budete opět kvůli svému králi, kterého jste si vyvolili, ale Hospodin vám onoho dne neodpoví.“

Je důležité si všimnout, že žádost o krále byla odmítnutím Boží vlády nad jeho lidem. Jak bylo stanoveno, národ se měl zodpovídat přímo Stvořiteli a jejich

vztah k němu se mimo jiné projevoval prostřednictvím svatyně a služeb v ní. Tím, že žádali o krále, přivolali na sebe stejné utrpení, jaké zažívala pohanská království: vojenské odvody ve válkách pro krále, konfiskaci majetku, daně a další obtíže. Poznali, že mocnáři mají tendenci vládnout ve svůj vlastní prospěch, namísto laskavosti a péče, které prokazuje Bůh.

Toto nové uspořádání mělo být trvalé. Pokud by Izrael dostal to, o co žádal, nebylo by cesty zpět, ani kdyby lidé zjistili, že se situace vlastně zhoršila. „*A přijde den, kdy budete úpět kvůli svému králi, kterého jste si vyvolili, ale Hospodin vám onoho dne neodpoví*“ (1S 8,18).

Bůh zná slabosti svého lidu a už na začátku předpověděl, že Izrael si vyžádá krále.

Soustředme se ještě na text Dt 17,14–20. Bůh ve své moudrosti dal určitá ustanovení, která měla jeho lid ochránit před některými zly lidské vlády. Jak však ukázaly dějiny národa a jeho králů, tato ustanovení králové často přehlíželi.

Když si pozorně prostudujeme dějiny Izraele poté, co se rozhodl mít krále, zjistíme, že národu se pod vládou králů vůbec nedařilo. Přestože mezi množstvím vysloveně špatných králů se našlo i pár, kteří byli výjimkou, je třeba mít na paměti, že i ti „dobří“ se dopustili špatného jednání (vzpomeňte si na Davida a Batšebu). V mnoha případech žil národ pod vládou celé série králů, kteří páchali to, „*co je zlé v Hospodinových očích*“ (viz 1Kr 11,6; 1Kr 15,26; 1Kr 16,30; 2Kr 3,2 a podobně).

Aplikace

Ať to bylo v minulosti, nebo je to dnes, všechny vlády mají společné to, že hříšníci vládou hříšníkům. Může to fungovat?

Ale Ježíš si je zavolal a řekl: „Víte, že vládcové panují nad národy a velící je utlačují. ²⁶Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; ²⁷a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. ²⁸Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20,25–28)

Jak Ježíš popisuje jednání a myšlení světských panovníků?

Myslíš, že jsou dnešní panovníci jiní? Proč?

V čem se Ježíš (Bůh) liší od světských vládců?

Věříš tomu, že Ježíš přišel, „aby sloužil“? Jak se to projevilo v jeho životě?

Slouží Ježíš i dnes? Jak to dělá, když je v nebi?

Jak rozumíš Ježíšovým slovům „buď vaším otrokem“?

Jsi rád „otrokem“ druhých? Proč?

Osobní studium

Pohled na to, jak se Bůh choval k Izraeli, nám přináší hluboké pochopení jeho přístupu k církvi v Novém zákoně. V mnoha ohledech izraelský národ předznamenal chyby církve. Křesťané byli, a stále jsou, velmi náchylní podlehnout stejným pokušením jako kdysi Izraelci.

Před jakou chybou varoval Ježíš učedníky v úvodních verších (Mt 20,25–28)?

Jak rozumíš jeho slovům „mezi vámi“ to tak nebude?

Izrael žádal o člověka – krále. V konečném důsledku však právě králové přispěli k morálnímu úpadku národa. Králové se postupně stávali stále bezbožnějšími, dokud Hospodin nedovolil Babylóňanům vzít jeho lid do zajetí, které mělo sloužit národu k nápravě.

Něco podobného můžeme pozorovat i v dějinách křesťanské církve. Křesťané se totiž neměli organizovat jako pohanské národy (ve smyslu hierarchie). Když se k moci dostal Konstantin a prohlásil, že je křesťanem, věřícím se ulevilo – pronásledování skončilo! To samo o sobě bylo sice požehnáním, ale církev pak napadlo, že by mohla využít moc císaře ve svůj vlastní prospěch.

Ve čtvrtém století vypuklo mezi křesťany několik velkých sporů, a když církev zjistila, že je nedokáže vyřešit, dovolila císaři zasáhnout. Postupně se do popředí dostal římský biskup, který byl kdysi „první mezi rovnými“. Církev dovolila státu zasahovat do náboženských záležitostí, a když už měl „nohu ve dveřích“, vše se jen zhoršovalo.

Podobně jako kdysi v Izraeli, mnohé z nejtemnějších kapitol křesťanské historie jsou přímým následkem kompromisů církve se světem. Izrael se obrátil k uctívání model a jeho králové byli zkaženi svou touhou po moci – až do té míry, že nabízeli modlám své děti. I církev postupně přijala

mnohé metody a způsoby vlastní pohanským vládcům a říším. Dospělo to až tak daleko, že mnozí věrní věřící byli umučeni, protože je začali považovat za hrozbu pro církevně-státní instituci.

Aplikace

Jakým způsobem mohou pokušení moci a postavení ohrozit integritu naší víry v naší vlastní kultuře nebo v našem společenství?

Čtvrtek 24. dubna

SVĚTLO PRO POHANY

Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, ⁷abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě. (Iz 42,6.7)

On [Hospodin] dále řekl: „Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákobovy kmeny a přivést zpátky ty z Izraele, kdo byli ušetřeni; dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“ (Iz 49,6)

Proč potřebuje Bůh na naší zemi vyvolený národ?

Jakým způsobem měli Židé pomáhat ostatním na cestě k Bohu?

Židé měli být „světlem pronárodům“. Jak tomu rozumíš?

Můžeme se světlem stát i my? Pokud ano, jak?

Pro koho máme být světlem? Proč?

Podle Izajáše nestačí být jen Božím služebníkem. Jak tomu rozumíš?

Osobní studium

Hlavním důvodem, pro který Bůh povolal k existenci izraelský národ, nebylo zbytek světa odsoudit, ale zachránit jej. Je pravda, že se někdy můžeme cítit ohroženi, když jsme konfrontováni se spravedlivým chováním někoho jiného. Také proto samotná existence Izraele sloužila i ke zdůraznění hříchu a sobectví okolních pohanských národů. Věřící žijící v souladu s Bohem vyzdvihují jeho spravedlivý charakter, a tak vynikne rozdíl mezi nimi a lidmi bez Boha. V ideálním případě by životy lidí, kteří „zachovávají Boží přikázání“ (Zj 14,12), měly odrážet Boží charakter.

Kdyby však Izraelité jednali podle Božích požadavků a žili podle jeho přikázání, okolní národy by k nim přicházely v pokoji a chtěly by se o nich a jejich Bohu dozvědět více. Je tragické, že tyto národy místo toho začaly vést proti Izraelitům ničivé války, jak to nakonec ukázaly i babylónské útoky.

Nejlepším příkladem Božího charakteru byl samozřejmě Ježíš – jediný člověk, který dokonale představil Boha. Ježíšův dokonalý příklad však neměl sloužit k našemu odsouzení – ačkoli nás jeho dokonalost vede k uvědomění si vlastní hříšnosti. Ježíšův příklad slouží zejména jako pozvání k životu inspirovanému a vedenému Boží láskou (viz J 3,16–21).

Důvod k povolání izraelského národa byl stejný jako Boží záměr při zakládání církve: Bůh touží, aby jeho lid spolupracoval při přivádění hříšníků ke Kristu. Volání tří andělů, rozšířené prostřednictvím jeho církve, není určeno několika vyvoleným, nýbrž všem „obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu“ (Zj 14,6). Zjevení 18,1 předpovídá, že před Kristovým návratem bude celá země ozářena Boží slávou.

**Co nás učí tyto texty o záměru, který má Bůh se svým lidem na tomto světě?
Jak můžeme tyto principy aplikovat na sebe?**

Nu 14,17–21: Nuže, nechť se prosím vyvýší tvá moc, Panovníku, jak jsi prohlásil. Řekl jsi: ¹⁸Hospodin je shovívavý a nesmírně milosrdný, odpouští vinu a přestupek, ale viníka nenechá bez trestu, vinu otců stíhá na synech do třetího i čtvrtého pokolení. ¹⁹Promiň prosím tomuto lidu vinu podle svého velikého milosrdenství, jako jsi mu ji odpouštěl od Egypta až sem. ²⁰Hospodin odpověděl: „Na tvou přimluvu promím. ²¹Avšak, jakože jsem živ, Hospodinova sláva naplní celou zemi.

Iz 60,3: K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde.

Zj 18,1–4: Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou. ²Zvolal mohutným hlasem: „Padl, padl veliký Babylón a stal se doupětem démonů, skrýší všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka; ³neboť vínem Božího hněvu pro smilství té nevěstky byly opojeny všechny národy, králové světa s ní smilnili a bohatí kupci země bohatli z její rozmařilosti a přepychu.“ ⁴A slyšel jsem jiný hlas z nebe: „Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy.

Aplikace

Přečti si ještě jednou Zj 18,1–4, ve kterém zaznívá volání „lide můj“ spolu s výzvou, aby vyšel z Babylóna. Jak se to stane? Jak nás, jako církev, která není „v Babylónu“, může Bůh použít ke svolávání Božího lidu, který se právě teď „v Babylónu“ nachází?

Přečtěte si text Iz 44,24–45,13.

Iz 44,24-45,13: *Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, který tě vytvořil v životě matky: „Já jsem Hospodin, já konám všechno: sám nebesa roztahuji, překlenujím zemi. Kdo byl se mnou?“ ²⁵Hospodin ruší znamení žvanilů a z věštců činí pomatence, obrací mudrce nazpět a jejich poznání mate. ²⁶Potvrzuje slovo svého služebníka, plní rozhodnutí ohlášené svými posly. Jeruzalému on praví: „Budeš osídlen!“ a judským městům: „Budete zbudována! Pozvednu je z trosek.“ ²⁷Hlubině on praví: „Vyschni! Vysuším tvé vodní proudy.“ ²⁸O Kýrovi praví: „Hle, můj pastýř. Vyplní každé mé přání. Řekne Jeruzalému: „Budeš vybudován!“ A chrámu: „Budeš založen!““ ^{45,1}Toto praví Hospodin o svém pomazaném, o Kýrovi: „Já jsem ho uchopil za pravici, pošlapu před ním pronárody, rozvážu opasky na bedrech králů, zotevírám před ním vrata, brány už nebudou zavírány. ²Já půjdu před tebou, vyrovnám nerovnosti, rozrazím bronzová vrata, železné závory zlomím. ³Tobě dám poklady v temnotě skryté i sklady nejtajnější a poznáš, že já jsem Hospodin, který tě volá jménem, Bůh Izraele. ⁴Kvůli svému služebníku Jákobovi, kvůli Izraeli, vyvolenci svému, jsem tě zavolaal tvým jménem; dal jsem ti čestné jméno, ač jsi mě neznal. ⁵Já jsem Hospodin a jiného už není, mimo mne žádného Boha není. Přepásal jsem tě, ač jsi mě neznal, ⁶aby poznali od slunce východu až na západ, že kromě mne nic není. Já jsem Hospodin a jiného už není. ⁷Já vytvářím světlo a tvořím tmu, působím pokoj a tvořím zlo, já Hospodin konám všechny tyto věci.“ ⁸Nebesa, vydejte krůpěje shůry, ať kane z oblaků spravedlnost; nechť se otevře země a urodí se spása a spravedlnost vyraší s ní. „Já, Hospodin, to stvořím.“ ⁹Běda tomu, kdo se chce přit se svým tvůrcem, střep z hlíněných střepů! Což smí hlína říci svému tvůrci: „Co to děláš?“ a tvůj výrobek: „On nemá ruce?“ ¹⁰Běda tomu, kdo by řekl otci: „Cos to zplodil?“ Nebo ženě: „Cos to porodila?“ ¹¹Toto praví Hospodin, Svatý Izraele, jeho tvůrce: „Ptejte se mě na ty věci, které přijdou! Ohledně mých synů, díla mých rukou, budete mi něco přikazovat?“ ¹²Zemi jsem učinil já a člověka na ní jsem stvořil. Já jsem vlastníma rukama roztáhl nebesa a veškerému jejich zástupu jsem vydal příkazy. ¹³Já jsem je vzbudil ke spravedlnosti a napřímím všechny jeho cesty. On zbuduje moje město, propustí mé přesídlence bez placení, bez úplatku,“ praví Hospodin zástupů.*

„Poznenáhlu, nejprve pokradmu a v tichosti, později už zjevněji, jak nabývalo na síle a získávalo nadvládu nad myšlením lidí, provádělo ‚tajemství nepravosti‘ své podvodné a rouhavé dílo. Téměř nepozorovaně vnikaly pohanské zvyky do křesťanské církve. Kruté pronásledování církve od pohanů utlumilo na čas ochotu k ústupkům a přizpůsobování. Když však pronásledování ustalo a křesťanství proniklo do královských paláců, vyměnilo

skromnou prostotu, kterou se vyznačoval Kristus a jeho apoštolové, za okázalost a pýchu pohanských kněží a vládců. Na místo Božích požadavků postavilo lidské názory a tradice. Formální obrácení císaře Konstantina na počátku čtvrtého století přijali křesťané s velkým nadšením. Když svět, formálně oděný spravedlností, vstoupil do církve, postupoval již rozklad velmi rychle. Zdánlivě poražené pohanství vlastně zvítězilo. Pohanské myšlení ovládlo církve. Pohanské nauky, obřady a pověry byly zapracovány do věrouky a bohoslužby formálních Kristových následovníků.“ (GC 49.50; VDV 37)

V souladu s otázkou na konci středečního studia je důležité se zeptat: Nejsme náhodou všichni v nebezpečí (zejména tím, jak se subjektivně prodlužuje čas našeho čekání na Krista), že odložíme „skromnou prostotu, kterou se vyznačoval Kristus a jeho apoštolové“ pro okázalost, moc, ocenění a pokušení světa? Pokud si myslíme, že ne, lžeme sami sobě.

Otázky k rozhovoru

- 1. *Když Bůh poslal svůj lid do babylónského vyhnanství, byl to pro celý národ mimořádně bolestivý čas. Abraham byl povolán z Kaldejského Uru, aby na základě smlouvy vznikl národ jako světlo pro celý svět. Nyní se tento lid ocitl v okovech zajetí. Během jejich zajetí jim Bůh ukázal, co všechno by se mohlo stát, kdyby byli věrní. Nebúkadnesar, hlava systému, který je zcela proti Bohu, přichází ke Kristu (Da 4). Na konci doby zajetí Bůh vzbudí perského krále, aby sloužil jako předobraz Krista, propustí lid z Babylónu a vrátí ho do zaslíbené země. Kýros nebyl Izraelita, a přece si ho Bůh vybral, aby ukázal světu plán spásy, když umožnil návrat Božího lidu do Jeruzaléma. Co se můžeme naučit z Božího pohledu na celé lidstvo, když ve výše zmíněných případech využíval i lidi mimo Izrael, aby dosáhl svých cílů?***
- 2. *Možná se necítíme být „v Babylónu“, ale kolik toho z Babylónu se nachází v každém z nás? Jak poznáme tento problém a co s tím můžeme udělat?***

Která myšlenka tě nejvíce oslovila při studiu této lekce?

Dostává se „pohanství“ i do naší církve? Pokud ano, jak se to děje?

Vnímáš i v našem sboru nezdravé duchovní trendy? Jaké?

Co ti dnes v naší diskuzi udělalo největší radost?

Západ slunce: 20¹⁴